

Cei doi supraviețuitori ai „păcălelii”, după ce lucrurile s-au calmat (în țara liniștii și „dulceții de a trăi”, care se numea „Belgia Orientului”, toate se liniștesc), cei doi supraviețuitori purced, frumos, la „juste nupții”. Cred că această scenă „tare” era în perfectă corespondență cu viziunea lui Caragiale, nu numai ca fond, dar și ca formă. Zarifopol a scris odată despre percepția „grand-guignol” a lui Caragiale, care declara singur: „văd enorm și simt monstruos”.

Această metodă perceptivă el o căpătase, desigur, în cursul îndelungii sale observări a acestui Mitică, la care superficialitatea și ferocitatea stupidă căpătase cu adevărat ceva monstruos.

P.S. Regia : Lucian Pintilie. Distribuția : Mache, Ion Lucian ; Cleopatra, Liliana Tomescu ; Mișu, Victor Rebengiuc ; Mitică, Oct. Cotescu. Decoruri : Lucia Andreescu.

D. I. SUCHIANU

Teatru de păpuși

Ursuleții veseli de Polivanova ; Micul Muck de T. M. Petcuț

De multe ori uităm că principalii spectatori ai teatrului de păpuși sint... copii. Răsfățați, ca spectatori maturi, de subtilitățile artistice cu care ne-a obișnuit „Țândărică” în reprezentațiile sale serale, le căutăm și în matineele în care ne aflăm amestecați cu copiii, care se bucură oînd văd „ursul” și izbucnesc în chiote atunci cînd pe scenă se mișcă o cutie de lemn boită ca un treș. „Țândărică” are o diversitate de spectatori, ale căror vârste variază de la patru ani în sus... Și poate, printre spectatorii cei mai „năpăstuiți” se află cei mai pasionați iubitori de teatru, cei pe care clasificările pedagogice îi numesc „preșcolari”, situați în zona analfabetismului obligator și trecător. Interesați în primul rînd de imaginea vie, de mișcarea și gesticulația abundentă, preșcolarii au un repertoriu dramatic foarte sărăcăcios (care, în treacăt fie spus, nu e mai sărac decît proza și poezia din același sector).

Preșcolarii cer o literatură specifică : o anecdotică simplă dar viguroasă (cu ciocniri cît mai plastice), un umor gros, îndreptat pe o linie educativă. Principalul scop educativ, al „bunelor deprinderi” igienico-familiale, rămîne ca o problemă de căpătii. Educarea curajului și voinței, educarea lealității, a dragostei de frumos sint teme pe care copiii mici au nevoie să le înlînească des exprimate artistic. Cu mici excepții, Teatrul „Țândărică” era dator preșcolarilor, mai puțin atașați — fără voia lor — de acest colectiv, decît entuziaștii esteți și critici de teatru...

Ursuleții veseli de Polivanova vine să împlinească această datorie. Pieseta e, într-un

anumit fel, un cod al bunelor purtări. Eroi fabulei sînt doi ursuleți. Locul acțiunii, firește, e pădurea. Ursuleții sint puși să se scoale dimineața, să se spele cu apă rece, să facă gimnastică etc., etc. Acțiunea e debilă : ursuleții umblă la miere și albinele îi gonesc sub o covată. Partea a doua crește în ritm odată cu introducerea ursuleților într-un mediu modern urban, fiind nostime pășaniile eroilor, care nu-și găsesc locul în cadrul unui bloc confortabil.

E o scurtă lecție de morală, pe alocuri hazlie, dar nu deajuns de captivantă pentru spectatorii foarte micuți. Efectele etice izvorite de pe urma unor întimplări, a unor *peripeții* în care micul spectator să-și urmărească eroul cu sufletul la gură ar fi fost mai plastice. Privit „peste capetele” micuților din bănci, spectacolul de la „Țândărică” nu ne-a satisfăcut. El s-a desfășurat la un nivel mijlociu, fără a se suplini prin fanterie și umor, linia călduță a textului. În afara unui singur moment-tablou (călătoria cu trenul), spectacolul s-a desfășurat cumînțel și pe alocuri chiar plicticos.

Renée Silviu, regizoarea admirabilului spectacol *Doi la zero pentru noi*, să fi pus o mai mică pasiune în realizarea unui spectacol pentru preșcolari ? Dacă spectatorul de 3—4 ani va reține poate faptul că în scenă s-au mișcat niște ursuleți, cronicarul nu poate reține nici un interpret și nici decorurile „expediate” ale Ellei Conovici.

*

Dramatizările după opere literare, ce au fost prezentate și în film, sint „periculoase”. Cinematograful, cu posibilități aproape nelî-

Micul Muck

mitate, la prima comparație va dezavantaja spectacolul inspirat din același text. Presupunind chiar că *Povestea micului cocoșat* — amuzantul film german — nu mai este vie în amintirea spectatorilor, greutatea dramatizării se mențin aceleași.

Dramatizarea cunoscutului basm al lui Hauff (de Teodora Petcuț) a mers totuși pe linia unei minime rezistențe. Un monolog destul de lung și plicticos a fost socotit valabil pentru înlăturarea unor greutăți, mai cu seamă în ceea ce privește introducerea în atmosferă.

Rizibilă e însă ideea de a i se fi făcut o operație estetică micului Muck, care a fost eliberat de... cocoasă. Pe aceleași criterii... estetice, porcul din povestea lui Creangă

putea fi înnobilit ca păun, iar Ochilă dus la oculist și transformat în posesorul unor ochi superbi.

Hauff și-a încărcat micul erou cu o cocoasă, nu din motive naturaliste, ci tocmai pentru că acest defect fizic dădea eroului său o undă de tristețe, o înțelepciune prematură, o sfătoșenie de moș. Micul Muck este în prelucrarea rominească despersonalizat și pierdut în noianul celorlalți eroi. Ne-firească este și gradarea dramatică a tablourilor, episoadele de la curtea sultanului sînt mai lipsite de tensiune decît cele din prima parte, și de aceea piesa dă impresia unei ape care curge prea leneș.

Miron Niculescu, invitat ca regizor la Teatrul „Tăndărică”, a încercat să condimenteze textul cu unele artificii orientale, „clasice”: o baiaderă, eunuci cu turbane, minarete etc. Există bun gust în spectacol, o mișcare lentă de atmosferă (uneori, puțin prea „au ralenti”), dar aripile inspirației parcă obosește de năduful Orientului planează la altitudini medii.

Ar fi de reținut pastelatul personaj Muck, pe care Brîndușa Zaița nu l-a ridicat la nivelul altor creații personale, mai valoroase și mai expresive; o vrăjitoare conturată corect de Despina Petrini și un „eunuc” minuit de Viorica Ulubeanu.

Păpușile, destul de neindividualizate, nu s-au armonizat tot timpul pe fundalul decorurilor Mioarei Buescu (a cărei fantezie nî s-a părut de asemenea „cumințită”). Agreeabilă, ilustrația muzicală semnată de Paul Urmuzescu.

*

După seria de succese din ultima vreme, să se simtă oare Teatrul „Tăndărică” obosit? Să se fi făcut oare o mică pauză la „Tăndărică”? Pe cînd, linia ascendentă își va relua traiectoria firească?

AL. POPOVICI

Cronica cronicii

Alături de „corespondențe”

O seamă de cronicari ai vieții noastre teatrale au început în ultima vreme să vadă spectacolul de teatru ca pe o operă de artă unitară; nu ca pe un fenomen anexă al unui text dramatic. Este un bun

ciștigat, sau, cum s-ar spune, un pas înainte în critica noastră. Numai că, ni se pare, pasul acesta înainte trage cam într-o parte, spre extreme. Citesc în ultima vreme cronici cu titluri de soiul acestora: „Reușit